

**CRÒNICA DE LA XI TROBADA DEL
GRUP CONTEMPLATIU INTERRELIGIÓS
AL CENTRE BUDISTA TIBETÀ
5 de febrer del 2009**

Vam començar la nostra trobada en aquest santuari budista on els nostres Lames y la seva comunitat hi viuen el seu culte espiritual. El Vicente y el Bhakti s'havien excusat per diferents motius. Però el grup férem, en comunió amb ells, la nostra entrada a la reunió amb una estona de silenci que iniciaren la Tsonдру i el Jinpa amb un cant.

Anàrem cap a la sala on hi viuríem la nostra comunicació espiritual i fraterna, més encara, comunicació que goso donar-li ja el nom de familiar. Qui ens pot prendre aquest sentit viscut sincerament al fons del nostre cor?

El Tema era: **LA POR. Com les religions ens ajuden a transcendir-la.**

El P. **Xavier Melloni** i començà dient, en forma de introducció, com pot resultar de feixuc, per a les nostres agendes atapeïdes, venir a aquestes trobades de jornada completa. Tots estem molt més assedegats de silenci que de paraula... Tots escoltàrem les seves paraules com un gran repte vers un retorn constant i fidel a l'objectiu del nostre grup: compartir i acollir l'experiència espiritual pròpia i la dels altres. Doncs, som-hi!

Va començar la **Griselda** desglossant el tema de la por en la Bíblia havent-hi cercat els motius per tenir por i els motius per no tenir-ne. La primera referència que cità fou la que trobem tot just començar el llibre del Gènesi quan Adam, després d'haver desobeït menjant el fruit prohibit s'amaga de la presència de Jahvè perquè té por Gn3. Remarcà també el "Temor de Déu" que és molt diferent de la por. És la consci-

ència de la grandesa de Déu i de la nostra petitesa davant seu! En la Bíblia, però hi trobem molts més motius per no tenir por. Per ex: No tinguis por, perquè jo sóc amb tu Gn 26,24. El Senyor, el teu Déu, no et deixarà ni t'abandonarà Dt 31,6. Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu... Ell mateix us ve a salvar Is 35,4. Jo sóc amb tu. jo sóc el teu Déu. Jo et dono força i t'ajudo, et sostinc amb la meva dreta bondadosa Is 41,10.13. No tinguis por... T'he cridat pel teu nom: ets meu Is 43,1. Jo t'he escollit Is 44,2.

Va citar també salms molt més plens de confiança que de por. Per ex. El Senyor m'il·lumina i em salva: qui em pot fer por? Salm 27. Va posar finalment tota la força en textos de la carta de Joan que diuen obertament que: "On hi ha amor no hi ha por, ja que

l'amor, quan és perfecte, treu fora la por... per això només té por el qui no estima Déu plenament." 1Jo 4,18

Reflexió que ens envià el **Vicente**: "A la red de miedos que atenazan nuestros días, los musulmanes llamamos *duniâ*, el mundo en el que se enseñorean los miedos, siempre sin fundamento, fruto de una vida superficial y asfixiante en la que no cabe Allâh. La *gaf*, el estado de distracción ante lo sagrado, nos acarrea el miedo a lo irreal. Porque los musulmanes *nos convertimos en rehenes de nuestros miedos* diciendo que el *Shaytân* forja miedos a partir de lo que no tiene entidad. El *Shaytân* es el Señor del miedo y sólo puede trabajar en un corazón a oscuras... El *suyûd* del musulmán, su postración, es ante lo real, para librarle del miedo a vivir; y su vía espiritual es un crecimiento en lo real, para ir así arrinconando el miedo en el lugar de la Nada y quedarse en contemplación de la existencia, que es luz materializada. La luz del corazón, disipa los miedos y nos impide convertirnos nosotros mismos en shaytanes para otros.

Va continuar la **Lama Tsondru**: El seu goig és que en aquest grup tots hi compartim el millor de nosaltres. I entra en el tema: La por en el budisme ve del no saber. La saviesa transcendeix tota por. Mentre no hi hagi aquesta saviesa, els budistes busquem refugi en el Buda extern i practiquem per retrobar el Buda interior. També busquem refugi en la part maternal de Buda que és Tara. Hi ha una pràctic que ajuda molt a perdre la por, el Cho. En aquesta pràctica, en lloc de fugir del que ens espanta, ho cridem i li convidem, oferint-li el nostre cos, convertit en nèctar. Aquí es fa una certa relació amb l'Eucaristia que és el banquet d'una ofrena absoluta com un sinònim d'aquesta acció budista. La manera última de perdre tota por és descobrir que tot és una il·lusió, com aquella corda que prenem per una serp en la foscor i ens espanta, fins que a l'encendra la llum descobrim que sempre ha sigut una corda.

Va continuar la **Yaratullah**. Diuen que tenir por és un signe d'intel·ligència, que és un dels instints primaris i que serveix com a protecció. Les pors amb fonament són les que ensenya la vida; la consciència de les nostres limitacions. La superació de les proves, la por de les conseqüències pot ser signe de seny... evitar que el dany creixi.

La por del xiuxiueig xaitànic és una irrealitat, un neguit que ve d'una obsessió, un desig, una frustració. Les pors ens poden embogir. La por és una emoció que ens mou o ens paralitza. I altres vegades és com una intuïció. La sospita de que cal anar en compte; prendre consciència de la repercussió dels actes, del gest, del silenci i de cada circumstància.

El fet de viure amb intensitat cada respir, escoltar el bategà del món i percebre la seva sensibilitat extrema et pot fer tremolar... com un petit ocell fora del niu.

Hi ha una por que ve del terror. Quan no ets capaç de comprendre la crueltat extrema. Quan la bellesa desapareix, quan la pau és una paraula buida. Quan els teus ulls veuen la cara monstruosa de la violència, de forma que es converteix en signe i símbol, i saps que mai s'oblida allò que t'ha trencat el cor, llavors, tens por. L'ànima decebuda té por de no recuperar l'espe-

rança. La por és un estatge espiritual (*maqâm*) que ens reforça en el coneixement de la nostra humanitat limitada. Sentim por quan alguna cosa més forta ens domina. Quan no podem canviar una situació de desgràcia tenim por. Aleshores, sabem que l'estat de plenitud, i felicitat és el regal d'un instant; i que hem de caminar per la vida com si portéssim un vestit delicat en mig d'unes bardisses, amb precaució i cautela (*taqwa*). Aquesta por, és la compassió i la modèstia que, per evitar el dany es torna bondat reverencial.

Les pors que encenen foc per dins, dubtes i pensaments que mosseguen les entranyes, són un malson del que cal despertar. La por a l'altre és la por que tinc de mi mateixa. Por de perdre. Qui té pietat demana perdó amb facilitat. Jo tinc por dels qui no tenen pietat. Tinc por de que la por ens faci els cors durs. Tinc por de que sigui veritat permanent o en augment el dolor que vivim ara... Tinc por de la manca de resposta, i tinc por de la resposta. Tinc por de la nostra raça humana quan perd la dignitat i es corromp. Tinc por de que estimar no sigui suficient.

Eren ja les dues de la tarda i calia dinar: una taula amb tovalles blanques i un aperitiu que de tan complert ja no ens deixà gana per al "dinar"! Tot junt: aliment i sobretaula foren compartits amb gran bonhomia! Ens acompanyaren dues monges budistes que viuen a la Comunitat. Uns moments de descans i continuem la nostra reflexió.

Ara pren la paraula el P. **Xavier**. Començà presentant la por com una amenaça per l'existència. Amb els anys vas descobrint les pors interiors; aprens a perdre les "pertinences": grup, institució protectora, etc. Les pors desapareixen quan es potencia la capacitat d'entrega. La por surt de nosaltres mateixos, fins aquelles pors que teníem de petits, com amagades, ara els hi permetem de ser reconegudes. Alliberar-nos de les pors demana romandre en un àmbit ben vetllat... Avui tenim pors molt subtils: per ex. la por a perdre poder. El "tonto" dels titelles, pot ser el que diu coses més interessants perquè no te por a perdre ni poder ni imatge. El Grup no esgota ni limita la crida personal per molt que "requadri" una vocació. Dins el Grup hi romanem sols al cor de Déu gràcies a un despullament total.

El Lama **Jinpa** començà confessant que la por és un tema incòmode. La religió és una recerca de la llibertat. En el fons la cerquem per a vèncer la por. Tenim por a la solitud, al risc de la llibertat, però també por a un mateix. La por més fonamental és la por de perdre'ns nosaltres mateixos. El problema de l'existència és que busquem la felicitat i els culpables de la nostra infelicitat fora de nosaltres. Però la felicitat autèntica és a dins nostra, no depèn de coses externes.

En la pràctica contemplativa busquem la pau i la llibertat en la solitud, però també ens hem d'afrontar a la certa por al silenci de les llargues hores de meditació; quan aquesta, esdevé avorrida, desitgem fugir cap a l'exterior. Altra vegada el mateix dilema: entrar cap a dins ens fa por i també ens fa por retrocedir enfora! Afrontar aquesta soledat fonamental requereix de la fe i la confiança, no fer-te enrere. Però fe en què? Entregar-te, perdre't a tu mateix amb confiança. No és fàcil enfrontar les dificultats interiors. És un equilibri difícil! Finalment, només l'autèntica realització de la veritat, del ser, pot posar fi a la por per sempre.

Prengué finalment la paraula el **P. Ramon**: Mirant enrere som gent que ens hem interrogat sobre el nostre ser o estar en aquest món. Albiràvem un món nou a descobrir i una plenitud personal a realitzar. Tots hem hagut de vèncer la por, l'angoixa "d'un sortir" per anar vers un "més enllà".

En la por la persona humana experimenta el què és per a ell mateix i el què té a l'entorn. Esdevé una terra d'interrogants aclaparadors. La por, filla de la inseguretat, sembla ser el dolorós privilegi de la persona. Aquesta por et despulla de les il·lusions i et permet accedir al repòs en l'Absolut. ¿No serà

que l'estretor de la nostra existència esdevé condició per l'obertura vers la transcendència? Aquí el P. Ramon ens cità el c. VII sobre la humilitat, de la Regla de Sant Benet: "Per tant, germans, si volem atènyer el cim de la més alta humilitat i volem arribar de pressa a aquella exaltació celestial, a la qual es puja per la humilitat de la vida present, cal que dresem per al moviment ascendent dels nostres actes aquella escala que aparegué en somnis a Jacob, per la qual veia com pujaven i baixaven els àngels. Ben cert no veiem altra cosa en aquest pujar i baixar, sinó que per l'exaltació es baixa i per la humilitat es puja. Ara: aquesta escala dreçada és la nostra vida en aquest món, que el Senyor ha de dreçar cap el cel, quan el cor sigui humil, ... ja que la crida divina ha disposat, perquè els pugem, diversos graons d'humilitat i d'observança". Aquí la por no pot fer-hi estada. La meditació silenciosa ens crea l'espai interior per a sentir-nos units amb l'Absolut. Aquí el que és important és el que Déu ens diu a nosaltres i a través de nosaltres. Hi ha un acord bastant unànime en totes les tradicions religioses i és que un procés de concentració constant sobre el Diví ens mena a estimar. Aquí cal un mestratge dels sentits en dos sentits: en el referent de l'opció primigènia que un dia prenguérem i en la consciència que forma part d'aquella Realitat suprema, la qual ens ha donat la possibilitat d'existir. La revelació cristiana ens mostra que aquesta Realitat suprema és un Pare que ens estima, que ens invita gratuïtament a participar de la seva pròpia vida amb un model encarnat: el Crist. Ell vencé la por al sofriment. El pas suprem de la voluntat vencedora de la por és esperar que una Voluntat diferent de la nostra es faci en nosaltres.

Humilitat i consciència. Aquells graons que, un cop pujats menen a la Caritat perfecta que foragita tot TEMOR. Aquí la *Caritat perfecta* l'entenc com a donació i obertura a Déu i als altres. Els seus fruits són la pau i la joia, no la por.

Al vespre, en tornar a casa, el goig del que hem viscut i compartit és molt profund. No en dubtem, som cridats a gustar i a descobrir més i més el rostre d'Aquell qui ens estima. Ell és present enmig nostre amb el seu silenci i amb la seva invisible presència.

**Propera trobada dia 4 de juny
A PUIGGRACIÓS
TEMA: "COM PREGUEM?"**